

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **S. K., a. s., B.**, IČO: X., proti povinnému: **M. M., nar. X.**, bytom 1.. **o vymoženie 16,59 Eur príslušenstvom**, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31. januára 2012, sp. zn. 2CoE/178/2011-26, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**
Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením z 17. októbra 2011, č. k. 1Er/876/2011-17 žiadosť súdneho exekútora Mgr. P. K. so sídlom Exekútorského úradu v B., o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. EX 75/2011 zamietol. V odôvodnení uznesenia súd poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 51 zák. č. 372/1990 Zb. a § 71 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb. a uviedol, že výkon rozhodnutia na exekučný titul – Blok na pokutu nezaplatenú na mieste č. AA 1400711 zo dňa 27. 09. 2008 na uloženú pokutu 16,59 Eur bolo možné nariadiť iba v lehote troch rokov po uplynutí lehoty určenej pre splnenie uloženej povinnosti. Táto trojročná lehota je prekluzívna (súd na jej plynutie prihliada z úradnej povinnosti) a v jej priebehu sa musí výkon rozhodnutia nariadiť. Prekluzívna lehota začala plynúť dňa 14. 10. 2008 a výkon citovaného rozhodnutia o priestupku bolo možné nariadiť do dňa 14. 10. 2011, ktorým dňom oprávnenému lehota na vykonanie rozhodnutia márne uplynula.

S poukazom na márne uplynutie lehoty na nariadenie výkonu uvedeného rozhodnutia súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, napadnutým uznesením zo dňa 31. januára 2012, č. k. 2 CoE/178/2011-26 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Podľa odvolacieho súdu pre určenie zachovania zákonnej lehoty, nie je právne významné začatie konania (okamih doručenia návrhu na exekútorský úrad), ale jeho nariadenie orgánom uskutočňujúcim výkon rozhodnutia, v danom prípade podľa exekučného poriadku rozhodnutím súdneho exekútora, a to upovedomením o začatí exekúcie. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že exekučné konanie sa začína dorúčením návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, avšak samotná exekúcia začína až vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Prvým úkonom samotnej exekučnej činnosti súdneho exekútora je vydanie upovedomenia o začatí exekúcie v zmysle § 47 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, ktorý úkon však môže exekútor vykonať až po tom, ako bol exekučným súdom poverený na vykonanie exekúcie. Exekučný titul nadobudol právoplatnosť dňa 27. 09. 2008 a vykonateľnosť dňa 13. 10. 2008, prepadná trojročná lehota uplynula dňom 13. 10. 2011. Pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je rozhodujúci stav v čase vydania predmetného uznesenia a v tomto čase bola prekluzívna lehota uplynutá. Súd prvého stupňa má na rozhodnutie podanej žiadosti o udelenie poverenia zákonnú lehotu 15 dní, pričom tejto lehoty si musí byť vedomý aj oprávnený a súd postupoval v súlade a v rámci uvedenej lehoty.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzoval z ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Vadu v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia videl v tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu spočíva v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. na nesprávnom právnom posúdení veci, čoho dôsledkom je aj odňatie možnosti oprávneného konať pred súdom. Podľa názoru dovolateľa súdy nepostupovali správne, keď na daný prípad aplikovali ust. § 71 ods. 3 zákona o Správnom konaní spôsobom, ktorý z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty za rozhodujúci moment neurčuje podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale až jej nariadenie, v ktorom prípade dodržanie prekluzívnej lehoty je dané mimo dispozíciu toho, komu uplynutie lehoty spôsobí zánik práva. Dovolateľ namietal aj porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, za ktoré porušenie treba považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené

zákonom stanovené podmienky, ktorým nesprávnym rozhodnutím sa oprávnenému v konečnom dôsledku odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, čo sa rovná odmietnutiu spravodlivosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.). Dospel pritom k záveru, že z hľadiska jeho prípustnosti neboli splnené zákonné podmienky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia §§ 237 až 239 O. s. p.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti podľa ust. § 241 ods. 1 O. s. p. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

V danej právnej veci smeruje dovolanie účastníka konania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia.

Podľa ust. § 239 ods. 1 O. s. p., dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, alebo, ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.1 písm. c/ O. s. p.

Podľa ust. § 239 ods. 2 O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak:

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolateľ napadol potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie citovaných uznesení, preto jeho prípustnosť v zmysle § 239 O. s. p. neprichádza do úvahy.

S prihliadnutím na námietky dovolateľa a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., odvolací súd sa zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súde nižšieho stupňa nevyskytla niektorá z týchto väd.

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodieť.

Dovolateľ namietal procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ktorú videl v tom, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, čoho dôsledkom je, že oprávnenému odňali možnosť konať pred súdom.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľ existenciu tvrdenej procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. nevyvodzuje zo skutočnosti, že súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, upravujúce postup súdu v konaní, alebo že nezachovali zákonom stanovenú procedúru prejednávania veci, resp. znemožnili mu urobiť niektorý procesný úkon, príp. nerozhodli o jeho procesnom návrhu.

Podstatou námietok dovolateľa je tvrdenie, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ust. § 71 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb., v dôsledku čoho dospeli k nesprávne právnemu názoru, že z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty nie je určujúce podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale nariadenie exekúcie.

Obsahom právneho posúdenia veci je činnosť súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Ust. § 237 písm. f/ O. s. p. upravujúce procesnú vadu, však dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), ale nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., nemá za následok tzv. zmätočnosť konania a nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p.

Dovolateľ namietal aj porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle článku 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, za ktoré porušenie treba považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky.

Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva, alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (viď I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, neznamená ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (viď II. ÚS 251/03).

Pretože dovolací súd nezistil, že dovolateľovi boli upreté procesné práva, z uplatnenia ktorých by bol postupom súdov vylúčený, dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, ani upreté právo na spravodlivý proces, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Keďže prípustnosť dovolania nemožno v danom prípade vyvodit' z ust. § 239 O. s. p. a v konaní nedošlo k procesným vadám v zmysle ust. § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok procesne prípustný. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 19. marca 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová